

bestille eller ikke. Jeg finder derfor, at det er rigtigst at se, om det ogsaa med Liden skulde vise sig, at Lunderffov er det rigtige Punkt, og at Udvidelsen derfor bør udsættes idetmindste foreløbig. Jeg kan altsaa ikke anbefale denne Bevilling og vil stemme imod den.

Winther: Jeg skal kun bemærke til den ærede Minister, at jeg ikke er vis paa, at det er sidste Gang, han faar dette Forslag at se i denne Session; thi det er aabenbart, at der meget godt kan være Mænd, der interessere sig for denne Sag, men som efter denne Erklæring af Ministeren ikke ville knytte den til Finantsloven, men ville finde et andet passende Sted til at fremkomme med den igjen. Der er altfor mange Medlemmer af Finantsudvalget, der have været med til denne Sag, til at man skulde antage, at den kunde falde bort uden videre, jeg haaber, den skal komme igjen og atter vise sig for Ministeren.

Steenstrup: Da det meget diskuterede Forslag under Nr. 93, som, vist Udskillige bekendt, vedrører mig personlig; har jeg holdt mig udenfor Diskussionen; men da der fra flere Sider og navnlig fra den ærede Ministers Side er fremkommet urigtige Data, kan jeg ikke for Sagens Skyld lade dette gaa uden at forrigere det. Den høitærede Minister var igaar i en sær Forlegenhed med de 39 og 19. Han opstillede i Anledning deraf et mærkverdigt konstitutionelt Princip, saaledes at, naar der ved en Afstemning var 39 for og 19 imod, kunde man egentlig slutte, at det var forkastet; de 19 bleve da de overveiede. Naar man ser hen til, hvad der skal til for at supplere de 39 og 19 til 101 som er Antallet af de stemmeberettigede Medlemmer af Folkethinget, faar man ud, at den ærede Minister slutter, at naar der er 39 for, 19 imod og 43 fraværende, saa er det givet, at af de 43 fraværende ere ubetinget 32 imod. Jeg anerkjender ikke dette Regnestykke. Derfor den ærede Minister havde havt 19 for og 39 imod, vilde han vist have accepteret det som rigtigt. Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, at da denne Sag var for og fik Folkethingets Stempel i forrige Foraar, var der ikke et Menneske, hørten den ærede Minister eller de Medlemmer af Høire her i Salen, som modsatte sig Forslaget, der fandt sig foranlediget til at tage Ordet for at modsigte det ærede Mindretals Ordfører, da han begrundede det og fremhævede, at det, som Flertallet havde favnet, laa for i en afgiven Erklæring i Sagens Interesse. Det havde Flertallet overset. Da Mindretallet fandt Erklæringen og anbefalede Sagen i Genhold til denne, taug man bumstille, ikke et Menneske modsigede den Begrundelse, der blev givet af den ærede Ordfører, det ærede Medlem for Beile Amts 5te Valgkreds (H. Sørensen). Deraf kunde man slutte, at man, Ministeren og Flertallet i Udval-

get, stiltiende accepterede, hvad der kom frem. Det er den Maade, hvorpaa man pleier at argumentere. Dernæst skal jeg angaaende Hovedpunktet paaberaabe mig. Tal — det er farligt at lege med Tal, næsten ligesaa farligt som at lege med Ild, thi de overbeviser uimodsigelig. Jeg skal da bemærke, at lige efter Stormfloden blev det bekendtgjort i alle Landets Blade, at man indsamlede Bidrag til Private, og at det selvfølgelig var en given Ting, at disse Gaver ikke maatte anvendes i offentlige eller kommunale Diemed. Hvis de Herrer ikke ville tro mig, kan jeg hente Bladene, men det behøves vel ikke. Nu siger den ærede Minister, at kommunale Diemed ikke vedkomme Staten. Jeg og flere Medlemmer have anført, at Staten har ved Hjælp af Centralkomiteen imod denne Bekendtgjørelse, som jeg iøvrigt ikke skal kritiserer ligesaa lidt som dens Fortolkning, understøttet Havne af de Midler, der af Private vare givne til andre Diemed. Den ærede Minister har godtgjort det ved de i Bilagene til Høyringsforslagene givne Dplysninger om de bornholmske Havne. Der fremkommer i Slutningen af disse Bilag Dplysninger om, at man til Allinge og Svaneke har faaet Gaver af Centralkomiteen til et Beløb af 50,000 Kr. til hver, og at Staten siden den Tid foruden ved disse Gaver har understøttet disse Havne med rentefrie Laan, der først skulle afbrages efter en lang Tid. Kan man nu paastå, at Staten ikke betragter disse Havne som sig vedkommende og understøtter dem af Statens Midler? Derfor Staten ikke havde havt flere hundrede Tusinde Kroner af Centralkomiteens til Private bestemte Midler, havde den været nødt til at forstrække disse Havne med yderligere Laan af Statskassen. Den altsaa, der har vundet ved, at de Private ikke have faaet, hvad der kun var bestemt for dem, er Statskassen. Jeg siger altsaa, at der er en Konnexitet der, et Baand, som den ærede Minister ikke kan komme fra. Statskassen er bleven begunstiget ved Anvendelsen af disse Midler til Havne, som den har taget under sin Beskyttelse; thi ved disse Midler har Staten undgaaet ved Laan og Gave at udgive adskillige Hundrede Tusinde Kroner. Den ærede Minister sagde igaar til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), da han citerede Indenrigsminister Fønnesbechs Udtalelse i 1872 lige strax efter Stormfloden om, at de Steder i Landet, der trængte til offentlig Beskyttelse af Staten, vare Lolland, Falster og Vrå — saaledes omtrent løbe Udtrykkene — at denne Udtalelse selvfølgelig ikke angik det foreliggende Spørgsmaal. Jeg maa sige, at der ikke paa Vrå eksisterer noget Dige, som Staten har givet en Dre til; thi alle Diger ere private. Staten har fundet det i sin Interesse at lade de Private beskytte sig selv og det gamle Land. Naar altsaa Fønnesbech udtaler, at Staten bør give, er det til de private Diger — der findes ikke andre —